A. C. CUZA

Numerus Clausus

BUCUREȘTI
EDITURA LIGII APĂRĂRII NAȚIONALE CREȘTINE
1924

Domnului Profesor Dr. N. Leon din partea specialistului de parazitologie socială

A. C. Cuza

1. Mai 1924.

I

„NUMERUS CLAUSUS"

— „O ABSURDITATE" —

„Numerus clausus", a căzut ca un trăsnet din senin pe capul politicianilor — şi vai! — a profesorilor noştri, „Savanţi", lucru mare!

„Numerus clausus" — a declarat însuşi „marele istoric", cu pretenţie şi titulatura consacrată de „apostol al neamului", Nicolae Iorga, cum se vede în fruntea revistei *Hiena* de la 14 şi 21 Februarie 1923 — *„numerus clausus este o absurditate :"*

Iar corul de broaşte, din balta cu savanţi ai lui Marmorosch, Blank, repetă într'o parabază solemnă, ca în tragediile antice :

Ab-sur-di-ta-te!

Astfel îşi închipue că au rezolvit şi *problema* lui „numerus clausus", printr'un singur cuvânt.

Faţă de această interesantă, desigur, iluzie — şi nu

fac nici o aluzie — a savanţilor noştri, să-mi fie permis a fi de altă părere, şi să o rezum în următoarea formulă precisă:

„Numerus clausus“ este o formă istorică, întru totul raţională, a luptei pe care o duce naţia românească contra cucerirei României de către Jidani.

Ca să dovedim afirmaţia noastră, vom expune *fazele luptei Românilor contra Jidanilor*. Se vor vedea astfel şi celelalte forme de apărare, până când am ajuns la „numerus clausus“, care este — ne grăbim să o spunem — şi ea numai o formă de tranziţie către forma din urmă, singura logică şi prin urmare definitivă:

„Numerus Nullus“

Iată dar, pe scurt, diferitele *forme istorice* ale luptei Românilor pentru naţionalitate, contra Jidanilor.

***

La 1579, Voevodul Petru Schiopul al Moldovei dispune: *„alungarea Jidanilor din ţara noastră, nu din simplu capriciu, ci din pricina desnădejdei negustorilo noştri“*. Se vede că lupta contra Jidanilor porneşte de la noi din Moldova, din motive economice, şi anume: penru apărarea clasei de mijloc naţionale.

La 1595, din porunca lui Mihai Viteazul, mai radicală toţi Jidanii din Bucureşti sunt ucişi din cauza cametei lor. Aşadar tot din motive economice, pentru a apăra pe Români de parazitismul Jidănimei, pe atunci ambulante la noi.

La 1646, episcopul catolic Bandini, vizitând toate oraşele Moldovei de la Galaţi şi până la Suceava, nu găseşte nici urmă a vre unei poporaţii jidăneşti aşezate, deşi enumără pe toţi străinii, de pildă, la Iaşi, chiar şi pe „câţiva Italiani“ (nonnulli Italiani)! Politica de apărare

națională, inaugurată de Petru Schiopul cu expulzarea Jidanilor, se vede că se aplica cu rigoare.

La 1649, în urma răscoalei Cazacilor din Ucraina, sub conducerea lui Bogdan Hmielnițki, numai din cauza căreia au pierit 250.000 de Jidani, pentru prima dată câțiva *se așează* în Moldova, introducând la noi *alcoolismul* velnițelor și cârciumelor cu *horilcă*, până atunci necunoscută la noi, și „orîndariile", prin cari jăfuesc pe săteni. Din cauza aceasta — în loc să fi fost imediat alungați din țară, urmând politica lui Petru Schiopul — ei sînt siliți numai să locuiască în orașe. Aici însă breslele creștine, îi împiedeca de a se hrăni. Cerând să se întoarcă iar la țară, cererea li se respinge în diferite rânduri.

La 1782, prin hotărârea de la 28 Noembrie a Domnului Moldovei, Alexandru Constantin Mavrocordat, parazitismul Jidanilor este înfierat, arătându-se motivele cari au determinat guvernul de atunci de a sili pe Jidani să locuiască în târguri:

„Fiind că Domnia mea voim ca toți să aibă liniște și „dreptate în țara aceasta, și de către nimeni vicleniți și „jăfuiți să nu fie, pentru aceea Domnia mea hotărâm ca „Jidanii câți se află în țara aceasta să locuiască prin târ„guri cum sînt așezați, și cu dreptate să-și caute alișve„rișul lor; iar prin satele țerii nici de cum să nu fie vol„nici a lăcui, nici a face alișveriș cu vânzare de băutură „și orîndarii prin sate, căci cu viclenie îi păgubesc și jă„fuesc (pe săteni)".

La 1804, constatându-se că „tîrgurile s'au umplut de Jidovi", trăind cu păgubirea creștinilor, se iau măsuri ca să se pună capăt imigrației lor.

La 1832, prin însăși Constituția Moldovei, a „Regulamentului Organic", starea de parazitism a Jidănimei este stabilită oficial, căutându-se a se reveni la măsura expulzării Jidanilor, prin următoarea dispoziție, de la Capitolul III:

„*Art. 94. Este de netăgăduit că Jidovii ce sînt împrăştiaţi prin Moldova, a căror număr creşte din zi în zi, şi cea mai mare parte din ei trăesc cu vătămarea interesurilor pămîntenilor, folosindu-se de toate mijloacele speculanţilor, cu scăderea industriei şi fericirei obşteşti*, spre vindecarea în cât se poate a acestei neîncuviinţări, Comisiile vor însemna în foaea înscrierii: starea şi meşteşugul fieşte cărui jidov, pentru ca acei ce nu ar avea o stare sau meşteşug, şi care fără a urma vre un meşteşug folositor ar trăi fără căpătâiu, *să fie depărtaţi din ţară şi nici alţii asemenea să nu mai poată intra în Moldova*".

La 1839, pentru a se opri năvălirea Jidanilor de peste hotar şi a se împuţina numărul lor se menţine aceeaşi măsură, cum se vede înţeleasă însă greşit: cu expulzarea jidanilor „fără meşteşug" — în loc să-i expulzeze tocmai pe aceştia, cum a făcut Petru Schiopul. Dar din textul „instrucţiilor", pentru cercetarea „*vagabonzilor*" — în care categorie socială sunt puşi *toţi jidanii*, la 1839—se vede că nu se face nici o deosebire, în privinţa expulzării, între Jidanii născuţi aiurea şi *Jidanii născuţi în ţară*, consideraţi deopotrivă ca *vagabonzi expulzabili*.

Cităm anaforaua Sfatului Moldovei, din 1 Iulie 1839:

„*§ 17. Jidovii trebue a fi socotiţi de două feluri, acei născuţi şi crescuţi în ţară, şi acei născuţi aiurea şi veniţi aice, sau pe furişi, sau cu paşaporturi,..*

„*Acei născuţi aice, care nu ar avea vre-o închizăşluire personală după forma statornicită, să se izgonească peste hotar...*"

La 1839, aşa dar, expulzarea *tuturor Jidanilor*, era o măsură generală stabilită prin lege.

La 1866, pentru a se esclude dela încetăţenire anume pe Jidani — consideraţi pururea ca străini neasimilabili,

după tradiția țărei — s'a înscris în noua Constituție următorul text:

„Art. 7. Numai străinii de rituri creștine pot dobândi împământenirea".

La 1879, Comisiunea de inițiativă parlamentară a Adunării deputaților, își începe opera de revizuire a Art. 7, sub presiunea străinilor. Totuși ea stabilește mai întâiu, *în principiu*, care este situația Jidanilor în România după tradiția țărei, prin următoarea declarație:

„1). *N'au existat și nu există în țară izraeliți români „ci izraeliți indigeni, adică născuți în țară, dar neasi„milați nici prin limbă, nici prin moravuri, nici prin „aspirațiuni cu națiunea română*".

„2) *Impământenirea să se dea fiecărui străin, fără „deosebire de credință religioasă în mod individual și „prin lege specială*".

Pe baza acestei declarații de principiu s'a introdus în Constituția de la 1879, *articolul 7 cu încetățenirea individuală*, care a rămas în vigoare până la abolirea lui — prin Constituția de la 28 Martie 1923: *acordându-se acum tuturor toate drepturile.*

* * *

Aceste forme istorice de apărare a naționalității românești contra Jidanilor, au înrîurit hotărâtor evoluția ei.

Dacă, la 1579, Petru Schiopul nu ar fi aiungat pe Jidani: clasa de mijloc națională ar fi fost împiedecată să se formeze. Dacă, la 1782, Jidanii nu ar fi fost scoși de la sate: clasa rurală românească ar fi fost istovită cu totul din cauza parazitismului jidănesc. Dacă, la 1832, și prin toate legiuirile ulterioare, Jidanii nu ar fi fost tratați prin măsuri de excepție, ca *vagabonzi expulzabili*, îndepărtându-se mai ales de la funcții și de la unele pro-

fesiuni libere: clasa dirigentă românească ar fi fost oprită în desvoltarea ei. Dacă, la 1866 Jidanii nu ar fi fost înlăturaţi de la împământenire: ei ne-ar fi cucerit şi mai mult de cum se vede acum. Dacă la 1879, nu li se acorda decât numai încetăţenirea individuală şi ar fi fost încetăţeniţi în massă: *România ar fi astăzi un stat jidănesc.*

Dar iată că am fost siliţi să renunţăm — şi tot sub presiunea străinilor — la acest zăgaz de apărare a naţionalităţii noastre, care ne-a permis să ne dezvoltăm, de la 1879 şi până la 1923.

Se naşte întrebarea: *ce avem de făcut?*

Jidanii stăpânesc oraşele. Ei au distrus clasa de mijloc naţională, concentrând toate avuţiile în mânele lor. Ce li mai rămâne dar ca să ajungă la cucerirea desăvârşită a Româniel? Un singur lucru:

Jidanilor le-a mai rămas să se substitue clasei dirigente naţionale a Românilor.

De-aceea năvălesc acum în mare număr prin şcoli şi prin Universităţi, unde Românii nu se mai pot ridica, fiind lipsiţi de mijloace. Va să zică:

Jidanii vor fi profesorii de mâine, judecătorii de mâine, administratorii publici de mâine, generalii de mâine, deputaţii, senatorii, miniştrii de mâine. Iar noi Românii, săraciţi, vom fi cârmuiţi de Jidani şi slugile lor.

Acesta este *rezultatul de neînlăturat* — dacă nu luăm măsuri — a situaţiei create elementului românesc baştinaş, în propria lui ţară, prin Constituţia de la 28 Martie 1923.

Faţă de această situaţie trebue să zicem:

„Numerus Clausus“ este forma istorică, necesară, — de apărare a naţiei româneşti contra stăpânirei ei de către Jidani — a timpului nostru.

„Numerus Clausus“, afirmă, mai întâiu, în principiu:

România este a Românilor.

Românii nu pot fi cârmuiţi de cât de Români Clasa conducătoare a naţiei româneşti trebue să fie românească.

Acest principiu esclude, de la început *orice concurenţă* între Români şi Jidani.

Nu poate fi concurenţă cu străinii la conducerea destinelor unui popor.

Asemenea este absurd când se zice, — pentru a concura pe Jidani — că *Statul va face căminuri*, pentru studenţii români lipsiţi de mijloace, mai ales de la ţară, considerându-se aceasta ca *o soluţie* a problemei naţionale. Căci întrebăm:

După ce vor ieşi din Căminuri, Românii săraci ce vor face? Cum se vor putea menţine la oraşe? Cu ce mijloace îşi vor continua studiile de specializare? In ce fel, se vor putea stabili ca farmacişti, ca medici, ca advocaţi, aşteptând clientela, prin oraşele ocupate de Jidani?

Se vede:

Concurenţa cu Jidanii, este absurdă în principiu; şi imposibilă în fapt, după starea de astăzi.

„Numerus Clausus“ este măsura hotărâtoare de soarta naţiei româneşti.

Ea trebueşte înfăptuită: **numaidecât!**

II

„Numerus Clausus“... în America

Cerem scuze cetitorilor noştri. Plecăm în America. Nu după argumente. Pentru că argumentele noi le scoatem în totdeauna din *principii*, cari sunt universale — aşa că nu ai nevoe să călătoreşti, pentru a le afla — şi din *împrejurările locale*, cu necesităţile lor, aşa că nu pot servi de argument pentru sau contra necesităţilor altora.

Ce *argument* este acesta, că *„nici într'o ţară din lume“?* De pildă, să zici: că Italia sau Anglia, nu au introdus „numerus clausus“. Intrebăm: oare Italia, Franţa, Anglia — au atâţia Jidani câţi avem noi? Şi dacă ar fi acolo atâţia Jidani ca la noi, dacă oraşele Italiei, Franţei sau Angliei, ar fi ocupate de dânşii, precum sunt oraşele noastre, oare ce ar face Italienii, Francezii, Englezii? De-sigur: ar face ca noi. Dar ei ar face mai mult. Cum *au şi făcut* altă dată: *dând afară pe Jidani*. Aşa, a procedat Italia, Franţa, Germania, Spania, în atâtea rânduri.

In Anglia, în deosebi, lupta deschisă contra Jidanilor a început în anul 1275, sub regele Eduard I. In anul 1278, toţi Jidanii au fost arestaţi pentru falşificarea monedei. In anul 1287, Sinodul din Exeter a reînoit şi a întărit toate măsurile de apărare în contra lor. In anul 1290, în sfârşit, văzându-se că toate aceste măsuri nu

puteau să apere existența nației engleze, *toți jidanii au fost dați afară din Anglia, și au plecat în număr exac de 16.511. Abia după trei sute șase zeci și șapte de ani* — în care timp nația englezească și-a desvoltat toate clasele sale — în anul 1657, printr'o dispoziție a protectorului Cromwell și pentru motive numai de ordin biblic, *câțiva Jidani* au fost admiși să se stabilească la Londra, și atunci încă împotriva sentimentului intim al Englezilor. De aici s'au furișat în Anglia trăind fără drepturi politice, până în anul 1840, când a început mișcarea pentru „emanciparea" lor. Și tocmai în anul 1858, a fost admis cel dintâiu reprezentant jidan în Camera Comunelor, Lionel Rothschild, iar în Camera Lorzilor, nu au pătruns Jidanii decât abia prin anii 1890.

Așa dar, în Anglia — fiindcă tot de Anglia e vorba — apărarea nației engleze contra Jidanilor a ținut exact *șase sute de ani*, dela 1290 la 1890. Iar astăzi, deși numărul Jidanilor este foarte restrâns, Englezii au pornit o nouă mișcare contra lor, care se întinde mereu.

Iată dar ce a *făcut*, și ce *face* Anglia. Iar noi — cari ne aflăm în situația Angliei dela 1290 — nu am avea dreptul să procedăm, față de Jidani, cu aceleași mijloace, *dându-i afară*, dar nici măcar să ne apărăm contra lor, așa precum o fac Englezii de azi?

Se vede dar că și din compararea împrejurărilor, rezultă justificarea deplină a acțiunei noastre hotărâte ca să scoatem pe Jidani din mijlocul nostru. Dar indiferent de ceea ce se face *aiurea*. Aceeace domină această materie, este *principiul naționalității*, apărat de fiecare nație, după necesitățile ei.

Nu căutăm așa dar *argumente*, pentru *„numerus clausus"... în America*. Ci voim numai să răspundem politicianilor noștri, cu argumentul *„nici într'o țară din lume"* — și nu mai puțin să oferim, cu generozitate, și unor profesori universitari — un *model de metodă*.

In America dar — *în America* democraţiei desăvârşite şi a tuturor libertăţilor — s'a pornit din Universităţi, ca şi la noi, o straşnică luptă pentru „numerus clausus".

Aţi cetit bine: **pentru „numerus clausus"!**

In urma unor incidente asemănătoare, Universităţile din Harvard, Yale, Princeton, cari sunt centrele culturei americane, văzându-se inundate de elemente străine acestei culturi, a rasei arice, Anglo-Saxone, şi-au pus întrebarea: care sunt mijloacele pentru a înlătura această primejdie? S'a încins o discuţie aprinsă, de principii; autorităţile universitare au primit numeroase scrisori dela intelectualii americani, foşti elevi ai acestor Universităţi, scrisori cari au fost apoi publicate, între altele, şi în Buletinul Universităţei din Harvard, cea mai veche şi cea mai importantă Universitate americană.

Iată dar una din aceste scrisori, semnată *Morris Gray*, fost student al Universităţei (promoţiunea 1906), aşa precum se găseşte în *Harvard Alumni Bulletin*, şi a fost reprodusă de revista franceză „*La Vieille France*", No. 323, din 12 Aprilie 1923.

Morris Gray, începe prin a formula *problema de principii*, întrebându-se:

„Mai întâiu, care este funcţia unei Universităţi? cari sunt datoriile ei?

„*Dacă datoria ei este* **o datorie către individ**, „admiterea trebue să fie bazată în mod franc şi manifest „pe *principiul democratic*; orice candidat trebue să fie „admis cu condiţia să-şi treacă examenele de intrare, şi „de a plăti primul termen al redevenţelor şcolare. Şi „aceasta, fără ancheta serioasă asupra personalităţei can„didatului, nici asupra posibilităţilor latente de progres, „de eminenţă, de folos pentru el însuşi sau pentru ceilalţi.

„*Dacă însă datoria Universităţei este* **datorie către „naţie**, atitudinea ei în ce priveşte admiterea studenţilor

„trebue să fie bazată în chip firesc pe un principiu „deosebit.

„După părerea mea, datoria unei Universităţi este necontestat *o datorie către naţie.* Şi funcţiunea sa este de „a forma oameni în diferite domenii ale gândirei, în aşa „fel încât o parte din ei, cel puţin, să poată deveni şefi „în domeniile lor respective şi să facă servicii naţiunii".

Atragem atenţia asupra distincţiei, după părerea mea greşită între principiul *„democratic"*, opus principiului *„naţional"*.

Democraţia este şi ea, prin esenţă naţională. Opunerea este între principiul *naţional* şi principiul *individual*, pentru care toţi oamenii sunt la fel, indiferent de naţia căreia aparţin.

Dar va să zică, iată un *principiu* bine stabilit:

Datoria Universităţilor este către naţia lor, pentru care trebue să pregătească conducători în toate domeniile, şi cari nu pot fi decât naţionali.

Căci doar nu se va admite ca o naţie să-şi formeze **conducători străini**, *în Univesităţile sale.*

Acest principiu, aşa dar, fiind bine întemeiat, şi mai presus de orice contestaţie posibilă, rămâne să vedem în ce fel el se cere a fi aplicat—în deosebi, *faţă de Jidani*—în America.

*

Morris Gray, îşi continuă scrisoarea zicând:

„Acum, permiteţi-mi câteva observaţii cu privire la „Harvard şi la Jidani.

„**Douăzeci şi doi la sută** din studenţii anului întâiu „sunt **Jidani**. Nu toţi aparţin *religiei* jidăneşti, dar ei „aparţin cu toţii **rasei** jidăneşti. **Douăzeci şi doi la sută!** „Şi înţeleg să notez imediat că eu consider pe Jidani „exclusiv ca o **rasă — o rasă orientală.**

„Pe cât îmi aduc aminte, un recensiment a fost făcut „al studenţilor înscrişi în anul intâiu, în 1913 şi 1914, şi „proporţia Jidanilor atunci era de aproximativ 14 la sută. „Este dar evident că Jidanii vin la Harvard în număr „crescând... în care caz este evident că în câteva decenii, „Jidanii vor fi în poziţie de a controla Universitatea".

„Atunci, ce atitudine ar trebui să aibă Harvard, faţă „de această creştere a efectivelor jidăneşti" ?

Cum se vede din cele ce spune Morris Gray, problema se pune în America exact ca în România, cu deosebirea esenţială a *proporţiei Jidanilor*, care la noi nu este de 22 la sută, ci în unele facultăţi, ca la Iaşi şi la Cernăuţi, invers: de 75 la sută Jidani, faţă de 25 la sută Români!

Cu toate acestea, chiar faţă de această proporţie, relativ redusă, a Jidanilor, în Universităţile americane, iată ce spune *Morris Gray*, în scrisoarea citată:

„Jidanii sunt o rasă tenace. Ei sunt precoci, abili, „câteodată strălucitori... In finanţa internaţională ei for„mează singuri o clasă deosebită. Acestea sunt fapte pe „care le recunoaştem toţi. Dar când s'a spus totul: **Jidanii „sunt un popor străin;** *ei nu aparţin rasei noastre „şi tradiţiei noastre; în multe privinţi, ei ni sunt anta„gonişti şi ca număr, ei nu formează mai mult de 5 la „sută din proporţia noastră totală.*

„**Voim noi oare să lăsăm Harvard în mânele „acestor oameni?** Voim noi oare ca Harvard a lui „Emerson, a lui James Russel Lowell, a lui Roosevelt, „Harvard care a produs oameni de Stat, patrioţi, maiştrii „gândirei noastre, servitorii poporului nostru, protagonişti „ai tradiţiei Anglo-Saxone, să ajungă o **Universitate ji„dănească?**

„Eu nu o voesc. Şi dacă pentru a preveni un asemenea „eveniment, este necesar—precum cred că este necesar— „de a înlătura principiul democratic de admitere, şi de a

„pune o stavilă contra Jidanilor, ei bine, **acest principiu „democratic trebue să fie hotărât sacrificat.** Este „desigur mai cumin'e de a sacrifica partea decât totul“

Aceste sunt concluziile lui *Morris Gray*, cerând ca să se pună o stavilă admiterei studenţilor jidani — cu „numerus clausus“ în Universităţile americane: unde abia au ajuns să fie 25 la sută din numărul studenţilor, şi numai 5 la sută din proporţia totală a Statelor-Unite.

Şi te întrebi atunci:

Cari trebue să fie concluziile, *pentru România*, unde proporţia poporaţiei totale este de *1 jidan la 7 Români*, nu de 5 la 100, şi unde în unele Universităţi Jidanii covârşesc pe Români, în proporţie de 75 la sută?

***

„*Congresul Asociaţiei profesorilor universitari din România*“ se întruneşte în anul acesta la Iaşi, în zilele de 23, 24 şi 25 Septembrie, cuprinzând în programul său şi următorul punct principal:

„Reluarea normală a activităţei universitare“

Domnii profesori universitari, întruniţi în Congres, vor trebui să răspundă:

Cum înţeleg reluarea „normală“ a activităţei universitare faţă de problema viitorului culturei naţionale româneşti, pe care au pus-o studenţii creştini?

Cu Jidani sau fără Jidani?

Cu „numerus clausus“ sau fără „numerus clausus“?

Cu alte cuvinte, domnii profesori universitari sunt chemaţi să răspundă la această întrebare precisă:

Dacă este „normal“, ca jidanii să formeze clasa dirigentă a naţiei româneşti?

Vedeţi, filosofie multă nu se încape, colegilor.

Suntem la o răspântie a istoriei. Trebue să fim *lămuriţi*. Şi fiecare va avea răspunderea — răspunsului său.

III

Societatea Naţiunilor şi „numerus clausus“

— CAZUL UNGARIEI —

Lupta eroică a studenţimei creştine pentru apărarea culturei naţionale româneşti, prin „numerus clausus“, este stăpânită de dispoziţiile Constituţiei dela 28 Martie 1923, în vigoare, impusă nouă—zic politicianii jidăniţi ai partidelor—de „clauza minorităţilor“ din *tratatul dela Saint-Germain:* la respectarea cărela veghiază cu străşnicie, *„Societatea Naţiunilor“*, dela Geneva!

„Clauza minorităţilor“ — zic aceiaşi politiciani jidăniţi ai partidelor — ne împiedecă să admitem *„numerus clausus“*, primind pe Jidani în Universităţi numai în număr proporţional cu poporaţia totală, aşa precum cer studenţii creştini. Căci ar interveni imediat „Societatea Naţiunilor“, şi ne-ar sili să respectăm prescripţiile tratatului.

Se naşte dar întrebarea: ce dispune tratatul, şi ce zice — faţă de aplicarea lui „numerus clausus“—„Societatea Naţiunilor“?

* * *

Tratatul dela Saint-Germain—semnat de guvernul inconştient al lui Al. Vaida-Voevod, cu concursul iresponsabil al lui Nicolae Iorga, la 1919—prin „clauza minorităţilor", dispune:

Art. 10, al. 2. In oraşele şi districtele unde rezidă o „proporţie considerabilă (une proportion considérable) „de supuşi români aparţinând minorităţilor etnice, de „religie sau de limbă, aceste minorităţi îşi vor vedea „asigurată o parte echitabilă în beneficiul şi afectarea „sumelor ce ar putea să fie atribuite asupra fondurilor „publice din budgetul Statului, din budgetele municipale, „sau altele într'un scop de educaţie, de religie sau de „caritate".

„*Art 12.* România primeşte ca, în măsura stipulaţiu„nilor articolelor precedente, afectând persoane aparţinând „unor minorităţi de rasă, de religie sau de limbă, aceste „stipulaţiuni să constitue obligaţii de interes internaţional „şi vor fi puse sub garanţia Societăţii Naţiunilor. Ele nu „vor putea fi modificate fără asentimentul majoritaţei Con„siliului Societăţii Naţiunilor".

Va să zică, este bine înţeles: guvernu inconştient a lui Al. Vaida-Voevod, dela 1919, cu concursul iresponsabil al lui Nicolae Iorga, semnând acest tratat ruşinos cu „clauza minorităţilor", a pus România sub controlu streinilor.

Ne găsim, aşa dar, astăzi, în trista poziţie să ne întrebăm:

Pe ce ne mai putem baza ca să apărăm naţia românească în deosebi de cotropirea ei de către Jidani?

Răspundem precis la această întrebare, hotărâtoare pe un principiu şi pe un text.

Naţia românească apărându-şi cultura sa naţională contra Jidanilor—prin „numerus clausus", cerut de stu-

dențimea creștină — se bazează pe (principiul naționalității, care este la baza tratatului dela Saint-Germain, și pe textul însuși al „clauzei minorităților", înscrisă în acest tratat.)

*

Principiul naționalității, asigură drepturile minorităților, ca să nu fie împiedecate în dezvoltarea lor liberă, de majoritățile naționale. Prin urmare, principiul naționalității asigură cu atât mai mult majoritățile contra cotropirei lor de către minorități. In conformitate cu acest principiu esențial și evident prin el însuși, a fost stabilit și textul clauzei minorităților.

Textul clauzei minorităților, prin Art. 10, al. 2, stabilește dreptul ca minoritățile de religie sau de limbă să-și vadă asigurată „o parte echitabilă" în beneficiul și afectarea sumelor atribuite, prin budgetul Statului, pentru cultura lor națională. „O parte echitabilă" este însă și mai puțin decât o parte proporțională, întrucât „proporțional" este o noțiune matematică, fixă, pe când echitabil este o noțiune fără fixitate: lăsând ca Statul, recunoscut suveran, să aprecieze el însuși ce este **echitabil** sau nu.

Și altfel, nici nu este posibil. Nici o putere din lume nu are putința să strămute *rațiunea lucrurilor.* „Echitabil" este ceeace se cuvine fiecărei nații, ca să-și desvolte naționalitatea sa. „Proporțional" este *limita extremă*—și de control—a drepturilor de cari se poate bucură. Peste această limită a proporționalității, nici o nație nu poate să treacă, în Stat, pentru că ar provocă ridicarea tuturor celorlalte, și în primul rând a majorității.

Proporționalitatea drepturilor naționale, este consecința necesară a principiului naționalității,

care stă la baza tuturor tratatelor, pentru că stăpâneşte lumea ca putere activă.

Războaele din toate timpurile, dovedesc cu prisosinţă această concluzie a noastră, ilustrată mai cu deosebire prin războiul din urmă.

Zadarnic naţiunile însângerate, ridică necontenit prin tratate, *piatra lui Sisif, a păcei.* Ea recade mereu în sângele lor.

„Societatea Naţiunilor" — creiată mai ales, prin înrâurirea Jidanilor, pentru asigurarea dominaţiei jidăneşti asupra lumei — am văzut că nu a putut sub ochii noştri, să împiedice nici un războiu şi nici un conflict între neamuri. Nici războiul între Turci şi Greci, nici conflictul sângeros dintre Turci şi Armeni.

Societatea Naţiunilor prin natura sa însăşi este o ficţiune neputincioasă şi nu va putea trăi decât numai câtă vreme îşi va respectă neputinţa.

Orice sforţare nefirească i-ar fi fatală. Iar dacă ar interveni cumva, undeva, în favoarea Jidanilor, s'ar prăbuşi împreună cu dânşii. Numai cât, că ea atunci nu ar mai fi, nici ca ficţiune. Iar Jidanii ar rămânea să plătească cu vieţele lor, intervenţia ei. Dar deocamdată „Societatea Naţiunilor" vedem că îşi respectează neputinţa. Şi vom cita un exemplu, care ne interesează cu deosebire, în momentul de faţă, pentru că tocmai este vorba de „numerus clausus".

*

„Numerus clausus" — *admiterea numai cu număr proporţional a Jidanilor în şcoli — a fost introdus în Ungaria. prin legea XXV, din 1920. Aşa dar, încă de acum trei ani.*

In contra acestei legi, s'au plâns Jidanii, prin societăţile lor din toată lumea, în frunte cu „Alianţa Izraelită Universală", la „Societatea Naţiunilor".

Consiliul „Societăţei Naţiunilor" a însărcinat o comisiune compusă din d-nii Quinones de Leon, reprezentantul Spaniei, Hymans, reprezentantul Belgiei şi Tang Tsai Fou, reprezentantul Chinei, ca să refereze.

In şedinţa a şesesprezecea (publică), a Consiliului „Societăţei Naţiunilor", ţinută la Geneva în ziua de 30 Septembrie 1922, Comisiunea a prezentat Consiliului următorul *Raport*, pe care îl reproducem după organul oficial („Journal Officiel"), al „Societăţei Naţiunilor", unde a fost publicat ca *Anexă 427* în numărul 11 (Partea II-a), Noembrie 1922, pag. 1125. Il citām textual pentru că cuprinde toate argumentele şi pentru şi contra acestei chestiuni asupra cărora „Societatea Naţiunilor", s'a pronunţat:

Anexa 427.

„Minorităţi jidăneşti (minorités juives) în Ungaria.

„Raportul d. M. Quinones de Leon, D. Hymans şi d. „Tang Tsai Fou, prezentat Consiliului la 30 Sept. 1922.

„Joint Foreign Commitee of the Jewisch Board of De„puties and the Anglo-Jewish Asociation şi „Alianţa Iz„raelită Universală", au dat petiţii la „Societatea Naţiu„nilor". în luna Decembrie 1921, cu privire la legea „ungară XXV, din anul 1920 *(numerus clausus)*. Aceste „petiţii au fost comunicate Guvernului ungar, pentru ob„servaţii şi guvernul a răspuns în luna Ianuarie 1922.

a) „Legea ungară XXV, din anul 1920, stipulează în „articolul 1, că pot să fie înscrise în Universităţi şi alte „instituţii de învăţământ superior numai persoanele de „care să fie absolut sigur, din punctul de vedere a lo„ialităţii naţionale şi moralei, şi numai într'un număr li„mitat, în vederea asigurărei preparaţiei lor aprofundate.

„Şi în al său Art. 3, că pe lângă cerinţele (exigences),

„de loialitate națională și de morală, trebue să se ia în „considerație pe deoparte capacitatea intelectuală a pe„tiționarilor și pe de altă parte să se țină seamă ca nu„mărul studenților de rase și naționalități diferite să fie „proporționat cu numărul locuitorilor raselor și naționa„lităților țării și că fiecare rasă sau naționalitate trebue „să fie reprezentată cel puțin în număr de nouăzecimi a „proporției sale respective în țară.

b) „Petiția lui „Joint Foreign Commitee" declară că „această lege constitue o infracție manifestă la art. 56, „57 și 58 ale Tratatului de Trianon. Aceste articole re„cunosc ca supuși (ressortissants) unguri, toate persoa„nele care aveau indigenatul lor pe teritoriul unguresc la „data intrărei în vigoare a Tratatului, sau care erau năs„cuți pe acest teritoriu, declară că toți supușii unguri „sunt egali in fața legei și se vor bucură de aceleași „drepturi civile și politice, fără deosebire de rasă, de „limbă și de religie,

c) „Petiția „Alianței izraelite universale", se ridică „contra aplicațiunei acestei legi izraeliților și observă „că această lege nu vorbește decât de studenții de rasă „și de naționalitate diferită și că dar nu se aplică Jida„nilor, cari după părerea petiționarilor, constitue evident „(sensiblement) o minoritate religioasă.

„Răspunsul Guvernului Ungar declară că legea XXV, „din 1920, urmărește un scop îndoit:

a) „Reducerea proletariatului intelectual.

b) „Garantarea drepturilor minorităților.

„A ajuns să fie necesar în Ungaria de a reduce nu„mărul studenților, mai ales al celor cari se pregătesc a „deveni funcționari ai Statului, fiind dat că teritoriul Un„gariei a fost redus foarte mult după războiu. Restrân„gând numărul studenților, se ia în considerație, pe lângă „capacitățile intelectuale, punctele următoare:

„1. După experienţele dictaturei proletare, Statul a „voit să-şi garanteze loialitatea patriotică a viitorilor „săi funcţionari.

„2. Numărul tinerilor aparţinând diferitelor rase şi „naţionalităţi locuind pe teritoriul ţărei şi admişi în „Universităţi, trebue să fie, pe cât posibil, proporţional „cu numărul locuitorilor, raselor şi naţionalităţilor în „chestie.

„Acest din urmă punct, după părerea Guvernului „Ungar, nu este o infracţiune la stipulaţiile tratatulu „relative la drepturile minorităţilor, ci constitue mai de „grabă o codificaţie a acestor drepturi pe terenul li„bertăţei învăţământului. Guvernul Ungar, pune în ve„dere că în realitate Jidanii au fost trataţi foarte favo„rabil în ce priveşte admiterea în Universităţile ţărei.

„In conformitate cu resoluţia Consiliului din 25 Oc„tombrie 1920, reprezentantul Belgiei, atunci preşedinte „al Consiliului, a invitat pe reprezentanţii Spaniei şi „Chinei, ca să procedeze împreună cu dânsul la cerce„tarea acestei chestiuni. Membrii acestui comitet au fost „de părere că, înainte de toate, e nevoe să-şi dea seama „de modul în care legea este aplicată, şi dacă, în prac„tică drepturile legitime ale minorităţilor sunt atinse. „Guvernul Ungar afirmă că nu este cazul şi că îşi pro„pune să aplice legea bazându-se pe nevoile (besoins) „imperioase ale naţiei ungureşti, dar ţinând seama pe „deplin de drepturile şi interesele minorităţilor.

„In aceste condiţii, propunem Consiliului să ceară „Guvernului Ungar, de a binevoi să-i procure informa„ţiile necesare, ca să-l pună în măsură de a urmări în „amănunţimi, un timp oarecare, aplicaţia legei XXV din „1920".

Aici se termină Raportul Comisiunei.

***

Ce rezulta din acest Raport—reprodus de noi în întregime—care a fost supus Consiliului Societăţei Naţiunilor?

Rezultă, că la intervenţia „Alianţei Izraelite Universale", contra legei XXV, din 1920, a Ungariei, cu „numerus clausus", Guvernul Ungar, respingând pretenţiile Jidanilor, afirmă, faţă de „Societatea Naţiunilor", următoarele principii:

1°) Numărul celor înscrişi în Universitate trebue să fie „pe cât posibil", proporţional cu numărul raselor şi naţionalităţilor, locuind pe teritoriul ţărei, aşa dar, cu „numerus clausus".

2°) Guvernul Ungar aplică şi va aplica Legea XXV, din 1920, cu „numerus clausus", bazându-se pe nevoile imperioase ale naţiei ungureşti, fără a admite, în această privinţă, în principiu, controlul „Societăţei Naţiunilor".

Şi ce face Consiliul Societăţii Naţiunilor? Vom cita şi aici textul însuşi al Procesului Verbal al Şedinţei Consiliului aşa precum a fost publicat în acelaş număr al organului său oficial, Anul III, No. 11 (Partea a doua) Noembrie 1922, pag. 1204:

Şedinţa şesesprezecea (publică), ţinută la Geneva Sâmbătă 30 Septembrie 1922, la ora 17.30.

„Prezenţi. Toţi reprezentanţii Membrilor Consiliului şi „Secretarul general.

„**789. Minorităţile jidăneşti (minorités-juives) „în Ungaria.**

„Preşedintele invită pe Contele Banffy, delegatul Ungariei, să ia loc la masa Consiliului.

„Se dă cetire raportului prezentat Consiliului de d-nii „Quinones de Leon, Hymans şi Tang Tsai Fou (Anexa 427).

„Raportorii propun Consiliului de a cere Guvernului „Ungar de a binevoi să-i procure informaţiile necesare „pentru a-l pune în măsură să urmărească în amănunţimi, „într'un timp oarecare (pendant un certain temps), aplicaţia „Legei XXV, din 1920.

„Contele Banffy (Ungaria) declară că guvernul Ungar „va procura consiliului informaţiile necesare asupra apli„caţiei Legei XXV, el ţine totuşi, încă de pe acum „(d'ores et déjà), să declare că, cu toate că poporaţia „jidănească nu reprezintă mai mult de 6 la sută din po„poraţia totală a Ungariei, la Universitatea din Szeged, de „exemplu, 33, 3 la sută a studenţilor sunt de rasă şi de „religie jidănească; la Universitatea „Elisabetha", dela „Pecs, această proporţie atinge 45 la sută. In aceste con„diţii, nu s'ar puteà spune că drepturile legitime ale mi„norităţii jidăneşti ar fi lezate.

„Consiliul adoptă raportul care îi este supus şi ia act „de declaraţia reprezentantului Ungariei. (Contele Banffy „se retrage)".

***

Iată dar rezultatul intervenţiei Jidanilor pe lângă „Societatea Naţiunilor"—intervenţie de care politicianii jidăniţi din partide, dela noi, se prefac a se teme grozav, ca nu cumva să compromită „interesele ţărei":

Consiliul ia act de declaraţia reprezentantului Ungariei că guvernul Ungar va aplica Legea XXV, din 1920, cu „numerus clausus", socotită de dânsul ca fiind conformă tratatului dela Trianon.

„Numerus clausus", se aplică aşa dar de trei ani în Ungaria, şi va continua să se aplice, în virtutea Legei XXV, din 1920, asupra căreia s'a pronunţat şi Liga Naţiunilor.

„Numerus clausus" este lucru judecat, asupra căruia dar „Societatea Naţiunilor" nu ar mai putea reveni.

Din ignoranţă, sau—şi mai grav— cu bună ştiinţă

Politicianii jidăniţi din partide, înşeală naţia românească şi trădează interesele culturei naţionale româneşti, ameninţată de Jidani, invocând sperietoarea intervenţiei „Societăţei Naţiunilor".

La această înşelare contribue—cu bună ştiinţă—şi ilustrul bărbat politic, „marele istoric" Nicolae Iorga, apostolul neamului !

*

Concluzia noastră este aceasta :

Naţia românească—părăsită de toţi—este chemată încă odată să'şi apere, ea singură interesele ei.
„Numerus Clausus", trebue—şi poate fi legiferat şi la noi.

IV.

„Numerus clausus“ în lumina statisticei.

— ROMÂNIA ȘI UNGARIA —

Ungaria, înainte de marele războiu, a făcut o experiență socială hotărâtoare și tipică, pentru toate celelalte popoare:

Ungaria a acordat Jidanilor toate drepturile.

Rezultatul a fost că Jidanii s'au substituit nației unguregști, luând parte la cârmuirea destinelor ei, fără nici o restricție: în calitate de „Unguri“.

Acești Jidani-Unguri a tot puternici, au trădat pururea nația ungurească și la cea dintâi ocazie au distrus Statul Ungar, prin *„dictatura proletariatului“*, a lui Bela Kuhn: profitând de catastrofa războiului.

Experiența Ungariei, dovedește că oricând și ori cât de bine ar fi tratați — oricâte drepturi li s'ar acorda — Jidanii nu înțeleg să lase o iotă măcar din învățăturile Legei lor, care li determină cu precizie atitudinea față de celelalte nații, zicându-li (A doua Lege):

„7. 1. Când te va duce Iehova, Dumnezeul tău, în „pământul, în care intri, acum ca să-l iei în stăpânire, „și va alunga d'inaintea ta multe națiuni... Și când „Iehova, Dumnezeul tău, ți le va da în puterea ta, tu „să le bați, să le perzi cu desăvârșire, legământ cu ele „să nu închei și milă de ele să nu-ți fie... Ci așa să „faceți cu dânsele, altarele lor să le surpați, și stâlpii „lor să-i sfărmați...

„7. 16. Și să perzi toate popoarele, pe care Iehova „Dumnezeul tău le va da ție, ochiul tău să nu le cruțe...

„Și pe Regii lor îi va da ție în mână, și tu să faci „să piară numele lor de sub ceriu".

Acest *program obligatoriu* — impus de religia lor prin cele mai strașnice blesteme (Levitic 26, 14, a doua Lege, 28. 1) — a fost îndeplinit de Jidani, punct cu punct, față de Unguri: cari azi *„se deșteaptă"*.

„Numerus clausus", stabilit prin Legea XXV, din 1920, însemnează noua orientare a nației ungurești după experiența făcută cu *„asimilarea"* jidanilor, în curs de mulți ani, începând încă din anul 1848, când li s'au dat toate drepturile, deopotrivă cu Ungurii.

Noua orientare politică a Statului Ungar — cu „numerus clausus" — urmărește eliminarea Jidanilor.

Asupra acestei politici — de eliminare a jidanilor din Universități — a avut să se pronunțe Societatea Națiunilor.

Experiența Ungariei cu *„asimilarea"* — ca și atitudinea Societății Națiunilor față de *eliminarea* Jidanilor, aplicată de Statul Ungar — sunt hotărâtoare în cauză, și merită toată atenția oricărei nații, în deosebi a nației românești primejduită în existența ei, de către parazitismul jidănesc, mai mult decât ori care alta.

* * *

Şedinţa a şesesprezecea (*Publică*) *a Consiliului Societăţei-Naţiunilor* — ţinută la Geneva în ziua de 30 Septembrie 1922 — ne-a făcut să cunoaştem următoarele *fapte*, pe cari le-am constatat după Procesul-Verbal al şedinţei, şi după Raportul Comisiunei, cuprins în Anexa 427 şi reproduse de noi după organul oficial Societăţei (Journal Officiel) No. 11 (Partea a doua) Noembrie 1922, pag. 1204 şi 1425:

1) **Numerus clausus, se aplică în Ungaria,** prin Legea XXV, din 1920.

2) **„Alianţa Izraelită Universală"**, şi alte societăţi idăneşti, s'au plâns, la Societatea Naţiunilor, împotriva Legei cu „numerus clausus", susţinând că această lege este o infracţie manifestă la dispoziţiile Tratatului de Trianon şi că legea nu vorbeşte decât de studenţii de rasă şi de naţionalitate diferită, aşa că nu se aplică Jidanilor, cari constituie o „minoritate religioasă".

3). **Consiliul Societăţei Naţiunilor** — fără a contesta *principiul* legei — cere numai să-şi dea seama de modul cum ea este aplicată, ca să vadă dacă nu atinge, *în practică*, drepturile legitime ale minorităţilor.

4) **Guvernul Ungar** — respingând în principiu această cerere de cercetare a modului cum legea se aplică — afirmă, că *nu este cazul* întrucât îşi propune să aplice legea „*bazându-se pe nevoile imperioase ale naţiei ungureşti*", dar ţinând seamă de drepturile şi interesele minorităţilor. Aşa dar, el — guvernul Ungar — pe deplin suveran, hotăreşte.

5). **Nevoile naţiei ungureşti** — în ce priveşte reducerea numărului studenţilor jidani în Universităţi — Guvernul Ungar, le rezumă în următoarele puncte:

a) *Sporirea capacităţei intelectuale*. Tinerii intraţi în Universităţi, au nevoe de o pregătire temeinică, ceeace necesitează împuţinarea celor admişi.

b) *Garantarea loialităţei patriotice.* „După experienţele dictaturei proletare, Statul a voit să-şi garanteze loialitatea patriotică a viitorilor săi funcţionari".

c) *Aplicarea proporţionalităţei.* „Numărul tinerilor „aparţinând diferitelor rase şi naţionalităţi locuind pe te„ritoriul ţărei şi admişi în Universităţi, trebue să fie, pe „cât posibil, proporţional cu numărul locuitorilor raselor „şi naţionalităţilor în chestie".

Aceste argumente ale guvernului Ungar, cuprinse în *Raportul* Comisiunei instituită de Consiliul Societăţei Naţiunilor, pentru a referi asupra cazului, (Anexa 427), au fost susţinute de reprezentantul Ungariei în şedinţa de la 30 Septembrie 1922. Şi iată rezultatul:

6). **„Consiliul adoptă raportul care îi este supus şi ia act de declaraţia reprezentantului Ungariei** (Contele Banffy se retrage)". Va să zică:

Numerus clausus, *a fost admis de Societatea Naţiunilor şi în principiu şi în fapt.*

Argumentele, *invocate de guvernul Ungar, au fost recunoscute valabile.*

***

Informaţiile facultative, benevole, pe cari reprezentantul Ungariei contele Banffy, a declarat — după respingere în principiu a cererei lor obligatorii — că „le-ar procura" Consiliului Societăţei Naţiunilor, Guvernul Ungar i le-a înaintat printr'o *Notă* a Secretariatului său. La aceasta se referă *Adresa Secretariatului General*, reprodusă de noi după acelaş „Journal Officiel", al Societăţei (Anul IV, No. 2, Februarie 1923, pag. 161), în următorul cuprins:

Minoritățile jidănești (minorités juives) în Ungaria

„La 30 Septembrie 1922, reprezentanții Belgiei, ai „Chinei și ai Spaniei au atras atenția Consiliului asupra „aplicațiunei Legei Ungare XXV, din 1920 (*Numerus* „*clausus*), în ce privește studenții jidani în Ungaria.

„Consiliul a decis a cere Guvernului Ungar de a bine-„voi să-i procure informațiile necesare ca să pună Con-„siliul în măsură de a urmări în amănunțimi, într'un timp „determinat (pendant un certain temps), aplicația Legei „XXV, din 1920.

„Contele Banffy, ministrul afacerilor străine al Ungariei, „prezent la întrunirea Consiliului, a declarat că Guvernul „Ungar ar procura Consiliului toate informațiile necesare „asupra aplicațiunei legei.

„Secretarul general a primit dela directorul Secreta-„riatului Ungar pe lângă Societatea Națiunilor o notă din „24 Ianuarie 1923, comunicând un tablou (Relevé) sta-„tistic al studenților înscriși în Universitățile și Facultățile „de drept ale Ungariei și a proporției Jidanilor printre „ei (parmi eux) și are onoarea de a transmite aci alătu-„rat copie către Consiliul și membrii Societății Națiunilor.

Iată acum și *informațiile oficiale*, cu privire la studenții jidani din Universitățile ungurești, pe cari guvernul ungar le-a transmis Societății Națiunilor, prin Nota dela 24 Ianuarie 1923:

Universitatea Regală „Petru Pazmány", din Budapesta
(Anul 1920—1921).

I. Semestru:	Inscriși	6106	din cari	463 = 7.6%	Jidani
II. Semestru:	„	5813	„ „	460 = 7.9%	„

Universitatea Regală „Franz-Iosef", din Szeged
(Anul 1920—1921).

I. Semestru: Inscrişi 1002 din cari 262=26.1% Jidani.
II. Semestru: „ 1298 „ „ 433=33.3% „

Universitatea Regală „Elisabetha", din Pécs
(Anul 1920—1921).

I. Semestru: inscrişi 411 din cari 194=47.2% Jidani
II. Semestru: „ 647 „ „ 370=57,2% „

Universitatea Regală „Ştefan Tisza", din Debreczen
(Anul 1920—1921).

I. Semestru: inscrişi 424 din cari 23=4.9% Jidani
II. Semestru: „ 420 „ „ 31=7. % „

Universitatea de ştiinţi technice „Joseph", din Budapesta
(Anul 1920—1921).

I. Semestru: inscrişi 4167 din cari 325=7.8% Jidani
II. Semestru: „ 4167 „ „ 325=7.8% „

Facultatea universitară de ştiinţi economice, din Budapesta
(Anul 1920—1921).

I. Semestru: inscrişi 820 din cari 29=3.5% Jidani
II. Semestru: „ 873 „ „ 35=4. % „

Facultăţile de Drept
(Anul 1920—1921),

Eger	Semestrul I inscrişi 109 din cari 12=11 % Jid.	Semestrul II „ 129 „ „ 17=13.1% „
Pécs	Semestrul I: inscrişi 149 din cari 14=10,6% Jid.	Simestrul II: „ 139 „ „ 14=10. % „
Kecskemet	Semestrul I: inscrişi 215 din cari 24=11.1% Jid.	Semestrul II: „ 250 „ „ 29=11 % „
Sárospatak	Semestrul I: inscrişi 94 din cari 8= 8.5% Jid.	Semestrul II: „ 80 „ „ 10=12,5% „

Hódmezsvásárhely	Semestrul I: inscrişi 76 din cari 8=10.5% Jid. Semestrul II: „ 53 „ „ 5= 9.4% „
Miskolcz	Semestrul I: inscrişi 207 din cari 26=12.5% Jid. Semestrul II: „ 165 „ „ 28=16.8% „

Din aceste *date oficiale*, rezultă:

La nici o Universitate ungurească, şi la nici o Facultate numărul studenţilor jidani înscrişi nu întrece numărul studenţilor unguri—afară de Universitatea din Pécs, cu 57.2%, în semestrul al doilea.

Acestea sunt datele precise, de care trebue să ţinem seamă, când e vorba să judecăm situaţia noastră: şi faţă de noi—şi faţă de Societatea Naţiunilor.

***

La Universitatea din Iaşi — şi ne grăbim să observăm, că la Universitatea din Cernăuţi, aceste raporturi ni sunt încă şi mai defavorabile—găsim următoarele proporţii ale studenţilor înscrişi, Creştini şi Jidani, pe Facultaţi, în anul şcolar 1922—1923:

FACULTĂŢI	Total	Creştini	Jidani	Proporţia Jidanilor
Drept	2113	1743	370	17.51%
Litere	439	351	88	20.04%
Ştiinţi	1075	743	332	30.88%
Medicină . . .	1377	546	831	61.07%
Farmacie . . .	396	97	299	75.50%
Total	5400	3480	1920	35.55%

Iată acum şi un *tablou comparativ* al unor Universităţi ungureşti (semestrul II, anul 1920—1921), cu Universitatea din Iaşi, în anul 1922—1923.

UNIVERSITAȚI	Inscrişi	Jidani	Proporția Jidanilor
Debreczen, „Stefan Tisza" . .	410	31	7. %
Budapesta, „Petru Pasmány .	5813	460	7. 9%
Szeged, „Franz Iosef"	1298	433	33. 3%
Pécs „Elisabetha"	647	370	57. 2%
Iaşi (Medicină)	1377	831	61.07%
„ (Farmacie)	396	299	75.50%

Din aceste cifre se vede:

Universitatea din Iaşi întrece toate Universitățile ungureşti ca jidănire, stând în frunte cu proporția de 35.55% Jidani, în total, dar având 61.07%, la medicină şi 75.50% la Farmacie: față de o poporație totală de jidani, care poate fi de 15%, în România.

Proporționalitatea — care este baza „clauzei minorităților", pe care mereu o invocă politicianii jidăniți, amenințându-ne cu intervenția Societății Națiunilor — este răsturnată în favoarea minorității Jidanilor din România, cu nedreptățirea flagrantă a nației româneşti, amenințându-i existența.

Cu toate acestea:

„Numerus Clausus" — pe care guvernul Ungar îl aplică încă de la 1920, şi despre aplicarea căruia Societatea Națiunilor s'a mărginit numai să ia act — „savanții" şi politicianii noştri jidăniți pretind că este o „*absurditate*": care nu se aplică „nici într'o țară din lume", şi pe care noi nu îl putem introduce, din cauza Societății Națiunilor!

Fraţi Români,

Proşti or fi, sau plătiţi, e tot una: Jidăniţii noştri ne duc la peire.

Dacă nu vă apăraţi interesele astăzi voi singuri, mâne, Jidanii, cari ocupă Universităţile — după ce au cuprins izvoarele noastre de avuţie — vor conduce ei destinele naţiei româneşti: falşificând cultura naţională românească.

Ca să înlăturaţi această mare primejdie, veniţi alături de noi, cari luptăm hotărât pentru eliminarea Jidanilor din mijlocul nostru: sub steagul cu Svastica"

Preşedintele
„Ligii Apărării Naţionale Creştine"
A. C. CUZA.

CUPRINS

TIPOGRAFIA
„STEAUA"
BUCURESTI
VASILE LASCAR, 40 BIS.
TELEFON 15|77

PREȚUL LEI 5